

Sygnatura akt II AKa 189/22

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2023 r.

4. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Jerzy Skorupka

Sędziowie: SA Maciej Skórniak (spr.)

SA Jarosław Mazurek

Protokolant: Daria Machnik

6. przy udziale Jerzego Prędoty prokuratora (...) we W.

7. po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2023 r.

8. sprawy D. P. (1) oskarżonej o czyn

9. z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k.

10. na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

11. od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

12. z dnia 24 lutego 2022 r. sygn. akt III K 143/19

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

I. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II A Ka 189/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			

<p>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 24 lutego 2022 roku, w sprawie ygn.. akt III K 143/19</p>	
<p>1.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	
<p>1.3. Granice zaskarżenia</p>	
<p>1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</p>	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	D. P. (1)	Oskarżona nie była karana sędownie.	Dane o karalności	2770
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	dane o karalności	Dowód ma charakter dokumentu urzędowego.		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla				

ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Prokurator Prokuratury (...)w Ś.zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonej D. P. (1), na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 3 k.p.k., zarzucając:</p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść polegający na nieprawidłowym uznaniu, iż materiał dowodowy zebrany w sprawie nie dał podstaw do przyjęcia iż oskarżona D. P. (1) oraz inne ustalone osoby, działając z nią wspólnie i w porozumieniu dopuściły się czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>k.k. na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. z/s we W., co skutkowało uniewinnieniem w niniejszy postępowaniu oskarżonej D. P. (1) od popełnienia zarzucanego jej czynu, podczas gdy prawidłowa, całościowa ocena okoliczności niniejszej sprawy, w tym zachowania oskarżonej D. P. (1) oraz osób z nią współdziałających w dokonaniu przestępstwa, tj. S. Z. oraz H. K., poparta zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego nieodparcie prowadzi do przeciwnego wniosku.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Apelacja prokuratora nie zasługuje na uwzględnienie.</p> <p>Już na wstępie należy wskazać, że przepis art. 437 § 2 k.p.k., który winien stanowić podstawę wniosku</p>			

prokuratora o uchylenie wyroku, w brzemieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 roku (Dz. U. 2013.1247), dopuszcza uchylenie wyroku w bardzo wąskim zakresie przypadków: „wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1, art. 454 lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości”. Z treści zarzutu apelacji wynika jednoznacznie, że nie chodzi tu o potrzebę przeprowadzenia na nowo przewodu w całości, gdyż proces i przeprowadzenie dowodów nie był wadliwy, ale o odwołanie do art. 454 k.p.k. zawierającego regulę ne peius. Regulę niedopuszczającą w postępowaniu odwoławczym skazania uniewinnionego w wyniku uwzględnienia apelacji. Z tej normy należy wywodzić, że nie wystarczy zakwestionowanie ustaleń Sądu I instancji, a tym bardziej wskazanie na inną możliwość oceny dowodów i możliwe inne

rozstrzygnięcie sprawy. Konieczne jest wykazanie, że w realiach sprawy należałoby dokonać skazania oskarżonego. Do takiego orzeczenia konieczne jest przekonanie Sądu Odwoławczego, o warunkach do skazania oskarżonego bez wątpliwości. W innym przypadku norma art. 454 k.p.k., a za nią warunki uchylenie wyroku z art. 437 § 2 k.p.k., nie zachodzą (por. postanowienie Sądu Najwyższego: z dnia 5 października 2023 roku, w sprawie I KS 24/23, LEX nr 3611748 i z dnia 21 grudnia 2022 roku, w sprawie III KS 74/22, LEX nr 3487004). Konieczność ponownej oceny przeprowadzonych dowodów nie mieści się w kręgu podstaw wyroku kasatoryjnego (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2023 roku, w sprawie IV KS 27/23, LEX nr 3606935).

Wskazane tu powszechnie akceptowane poglądy

orzecznictwa mają w niniejszej sprawie też to znaczenie, że Sąd Okręgowy dokonując ustaleń faktycznych w istotnym zakresie odwołał się do reguły in dubio pro reo z art. 5 § 2 k.p.k. podnosząc, że – w jego ocenie – zachodzą niedające się usunąć wątpliwości, które Sąd był zobligowany rozstrzygać na korzyść oskarżonej. Sąd w szczególności te okoliczności odnosi do kwestii zamiaru oskarżonej, który nie sposób wywieść z dowodów i wiarygodnie ustalić na podstawie całokształtu zgromadzonych w sprawie dowodów.

Kwestia ta, zasadnicza z uwagi na treść zapadłego rozstrzygnięcia, została faktycznie pominięta przez skarżącego, który nie odnosi się w ogóle do podnoszonych przez Sąd meriti wątpliwości, które ten rozstrzyga na korzyść oskarżonej.

Środek zaskarżenia, dla swojej skuteczności winien w pierwszym rzędzie wykazywać więc wadliwość

zastosowanej normy z art. 5 § 2 k.p.k. Takich zarzutów jednak nie postawiono.

Skarżący prokurator formułuje natomiast zarzut błędu w ustaleniach faktycznych wywodząc, że okoliczności czynu (o czym niżej) dają podstawę do ustalenia sprawstwa oskarżonej, a przy tym jej umyślnego kierunkowego zamiaru. Nie przekonuje takie stanowisko skarżącego.

1. Wskazano w samej treści zarzutów, a szerzej w jego uzasadnieniu, na okoliczności czynu, w tym w szczególności na fakt współdziałania oskarżonej ze S. Z. oraz H. K. w realizacji przestępstwa. Nie ulega wątpliwości, że wskazani mężczyźni dopuścili się czynu, który jest przedmiotem postępowania, a orzeczenie prawomocne w ich sprawie stanowi wyrok

**Sądu
Apelacyjnego we
Wrocławiu z dnia
28 czerwca 2023
roku, w sprawie
II A Ka 375/21,
zmieniający od
wyroku Sądu
Okręgowego w
Świdnicy z 18
czerwca 2021
r. sygn. akt
III K 151/18.
Analiza treści
tych orzeczeń,
niezależnie od
kwestii
samodzielności
jurysdykcyjnej
sądu, nie daje
podstawy do
przyjęcia, że
ujawniły się w
tym
postępowaniu
okoliczności
wskazujące na
sprawstwo i
zawinienie
oskarżonej.
Ustalenia nie są
inne od tych
jakich dokonał
Sąd I instancji
w zakresie czynu
zarzucanego
oskarżonej.
Zwrócić jedynie
należy na
sytuację prawną
wcześniejszej
partnerki
życiowej
oskarżonego H.
K. E. D., która
jako Zakład (...),
ul. (...), (...)-(...)
W., zawarła z
firmą (...) z/s
w S. umowę na**

wykonanie tych samych robót budowlanych w W., który to czyn został ustalony jako przestępstwo, a E. D. nie została objęta żadnymi z omawianych postępowań.

2. Zasadnicze okoliczności mające w przekonaniu skarżącego świadczyć o winie oskarżonej D. P. (1) to: brak jakichkolwiek kwalifikacji do realizacji zadań wynikających z umów o pełnienie funkcji generalnego wykonawcy inwestycji oraz brak środków finansowych na realizację płatności wobec pokrzywdzonego (...) sp. z o.o. reprezentowanego przez prezesa J. P. (2).

3. O ile należy potwierdzić obie podnoszone przez skarżącego okoliczności jako prawdziwe i ustalone przez Sąd I instancji, to jednak nie można się zgodzić z twierdzeniem, że

***faktycznie
przesądzają one
o sprawstwie
oskarżonej.***

Oskarżona w swoich wyjaśnieniach potwierdzała brak doświadczenia i kwalifikacji w zakresie robót budowlanych.

Twierdziła jednak, że założyła działalność gospodarczą – Zakład (...) będąc w bardzo trudnej sytuacji materialnej, bez stałych dochodów oraz licząc na to, że będzie pracowała ze swoim ówczesnym partnerem H. K.. Okoliczności życiowe nie były kwestionowane.

Trudno takiej motywacji jednoznacznie zaprzeczyć. Po pierwsze: oskarżona jako strona umów występowała, nie sama, ale obok skazanego H. K. – który działał tam jako (...), (...)-(...) W., ul. (...). Bardziej jeszcze istotne jest to, że nie ma wiarygodnych dowodów pozwalających na przyjęcie, że skazani H. K. i występujący jako reprezentujący inwestora (...) sp. z o.o. R. Z., działali

w porozumieniu z oskarżoną, albo nawet, aby ta była wtajemniczona w ich faktyczne zamiary lub miała w tym rozeznanie. Zaprzecza temu oskarżona. Nie można tego wnosić wyłącznie z jej osobistych relacji z H. K.. W tym zakresie należy się też odwołać do relacji osób bezpośrednio zaangażowanych w proces inwestycyjny: J. P. (2) (reprezentanta pokrzywdzonej spółki) – k. 541-542, 842-843, 2038-2042, 2668-2670; J. D. (inspektora nadzoru) – k. 56-57, 680-683, 890-891, 918-919, 1468-1469, 2670-2671 oraz P. G. (kierownika budowy) – k. 49-50, 675-676, 860-861, 1467, 2671-2672, którzy faktycznie zaprzeczają, aby oskarżona uczestniczyła w jakichkolwiek istotnych ustaleniach odnośnie zawierania i wykonywania umowy na prace budowlane będącej przedmiotem zarzutu. To skazani H. K. i R.

Z. uczestniczyli w takich czynnościach.

Nie jest przekonujące też twierdzenie, że pokrzywdzona wystąpiła jako strona umowy nr (...) z dnia 7 marca 2014 roku o funkcję Generalnego Wykonawcy inwestycji (k. 2466-2474) oraz umowy z podwykonawcą (...) sp. z o.o. z dnia 13 marca 2014 roku obok H. K. wyłącznie po to, aby wywołać u kontrahenta błędne przekonanie o wiarygodności.

Opierając się na zeznaniach J. P. (2), Sąd Okręgowy przywołuje tu relację o tym, że H. K. przy podpisaniu umowy przedstawił oskarżoną jako swoją przyszłą żonę. A więc zasadnicze znaczenie nadaje ich relacji osobistej, a nie temu, co miałyby podnosić wiarygodność fachową zleceniodawcy.

Późniejsze postępowanie potwierdza to właśnie ustalenie, gdyż wszystkie sprawy budowy załatwiane są poza oskarżoną.

Skarżący postponuje twierdzenia oskarżonej, gdzie ta wskazuje, że zdecydowała się założyć firmę, bo chciała pracować ze swoim partnerem. Prokurator twierdzi, że oskarżona swoje pragnienie mogła zrealizować, nie jako wspólnik w interesach, ale zatrudniając się u H. K.. Nie mamy tu jednoznacznych ustaleń, ani nawet podstawy do konkretnych twierdzeń. Trzeba jednak wyobrazić sobie, że właśnie odrębna działalność gospodarcza oskarżonej była pomysłem H. K.. On mógł przekonywać, że taka właśnie forma będzie właściwa, korzystna finansowo, etc. Oskarżona mogła przyjmować te twierdzenia z przekonaniem, że będzie to w jej interesie. Nie musiała przecież przejrzyć rzeczywistych planów skazanego. Skądinąd nie nazbyt wyrafinowanych, skoro sam wystąpił jako strona umowy, która stała się przedmiotem, omawianego tu, a

przypisanego mu
prawomocnie
przestępstwa
oszustwa.

Jest też bardzo
konkretny powód
uzasadniający
działania
oskarżonej. Ta jak
już wcześniej
wskazano, była ona
w bardzo trudnej
sytuacji materialnej.
Faktycznie
uzależniona
finansowo od
oskarżonego. Jego
plany inwestycyjne
mogły budzić
nadzieję na poprawę
także sytuacji
materialnej
oskarżonej. Udział
w umowie, dawał
jej prawo do
zysku z transakcji.
Wynagrodzenie
generalnego
wykonawcy ustalone
w § 9 pkt 1 umowy
(k. 2470) stanowiło
faktycznie narzut
na wynagrodzenie
podwykonawcy § 9
umowy (k. 2460).
A więc oskarżona
mogła mieć nadzieję,
że H. K. będzie
realizował umowę
wykonawczą, a ona
uzyska z tego tytułu
prowizję.

W końcu należy
się zgodzić z
twierdzeniem
skarżącego, że
oskarżona nie miała
możliwości, aby

finansować prace realizowane przez pokrzywdzonego podwykonawcę.

Tyle, że nikt nie zakładał, że takie środki będzie musiała wyklądać oskarżona, albo nawet H. K.. Należy wskazać, że warunkiem rozpoczęcia realizacji umowy przez spółkę (...) było uiszczenie przez Generalnego Wykonawcę kwoty 200.000 zł (§ 4 umowy – k. 2457). Taka kwota, choć nie bez trudności została zapłacona przez J. D. i H. K., a pochodziła od S. Z. (tak też Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w sprawie II A Ka 375/21).

Umowa z dnia 13 marca 2014 roku (k. 2456) zawierała odniesienie do umowy zawartej z (...) sp. z o.o., a w § 4 pkt 1 b (k. 2458). Przewidziane jest w niej nawet zobowiązanie się inwestora ((...)) do trójstronnej cesji wierzytelności z tytułu wynagrodzenia za roboty budowlane na wypadek „braku zapłaty przez Generalnego Wykonawcę dla

Generalnego
Podwykonawcy.”

Nie ulega więc wątpliwości, nie tylko w oparciu o zasady rozliczeń procesu inwestycyjnego, że faktycznie środki na realizację zadania miały pochodzić od inwestora, a nie samego wykonawcy.

Podsumowując należy wskazać, że skarżący formułując swoje twierdzenia nie przekonał o dowodach przesądzających o sprawstwie i winie oskarżonej.

Podzielać należy pogląd Sądu Okręgowego, że nie ma dostatecznych dowodów na sprawstwo oskarżonej. Brak jest podstaw do ustalenia, że oskarżona miała zamiar doprowadzenia pokrzywdzonej spółki do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Umowy jakie zawarła nie były nierealne, prace mogły być wykonane. Nie było jedynie zapewnionych środków na realizację tej inwestycji ze strony S. Z.. Trudno też

<p>znaleźć podstawy do ustalenia umyślności zachowania oskarżonej, zwłaszcza umyślności kwalifikowanej w postaci zamiaru bezpośredniego kierunkowego. Tu zasadnicze wątpliwości zgłoszone przez Sąd Okręgowy należy podzielać także wobec osobistych relacji łączących oskarżoną z H. K. stanowiących zasadniczy motyw jej działania w sprawie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Apelujący prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Świdnicy.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Niezasadność zarzutu apelacyjnego, z powodów omówionych wyżej</p>		

<p>w części 3.1 niniejszego uzasadnienia skutkowało niemożnością podzielenie wniosków niniejszej apelacji.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Nie stwierdzono występowania okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu określonych w art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k., art. 455 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Co do winy (pkt I wyroku).</p>		

Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
<p>Wyrok utrzymano w mocy wobec niestwierdzenia w toku kontroli odwoławczej:</p> <ul style="list-style-type: none"> - istnienia bezwzględnych powodów odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k., - tego, że utrzymanie w mocy wyroku skutkowałoby rażąco niesprawiedliwością orzeczenia (art. 440 k.p.k.), - wadliwości kwalifikacji prawnej (art. 455 k.p.k.), - a także stwierdzenia z powodów opisanych w sekcji 3. nietrafności podniesionych zarzutów apelacji obrońcy (art. 438 pkt 3 k.p.k.). 		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwiąże o powodach zmiany		

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			

<p>1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>II.</p>	<p>Wobec nieuwzględnienia środka odwoławczego złożonego wyłącznie przez oskarżyciela publicznego, na podstawie art. 636 k.p.k., koszty postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa</p>	
<p>7. PODPIS</p>		
<p>SSA Jarosław Mazurek SSA Jerzy Skorupka SSA Maciej Skórniak</p>		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Prokuratury Okręgowej w Świdnicy		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	o winie		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana